

Ledare METavisi nr 3

När jag skriver detta så närmar sig påskhelgerna. Stugorna och husen i Tärendö fylls av folk som besöker sina hemtrakter. Jag känner igen mig, jag var en av dem innan jag flyttade hem. När jag ser de lite bortkomna leta efter varor på Ica så blir jag mallig över att jag bor här, jag är ingen tillfällig besökare, jag bor här jämt. Det enda som oroar mig i mitt paradiset är att vi bara blir färre och färre, snart räcker inte människorna till för att ha kvar skolan eller en lönsam butik. Det enda hoppet som återstår är gruvan i Kaunisvaara som nu offerar sitt hjärta för att vi ännu ett tag ska kunna stanna kvar. En skänk från ovan för det lokala men en katastrof för det globala. En dålig plan för planetens överlevnad eftersom vi alla vet att gruvan förutsätter ökad konsumtion som på sikt förgiftar vår planet så att även världens vackraste Tärendö snart är obeboeligt. För varför skulle just vi gå fria den dagen då ett närliggande kärnkraftverk exploderar? Katastroferna kommer inte alltid att hända någon annanstans.

Men kanske kan vi här i Tornedalen skapa ett alternativ? Vi har en sak som vi är ensamma om i hela världen, det är vårt eget språk och vår egen kultur. Om vi kombinerar det med ekologisk hållbarhet så kan vi parallellt med Kaunisvaara och Ikea skapa vårt eget "ice hotel". I stället för att ta och förbruka så kan vi ge och bygga upp. Om det omöjliga var möjligt i Jukkasjärvi, så är det möjligt även här. Låt oss påbörja resan.

Erling Fredriksson, musiker och kompositör.